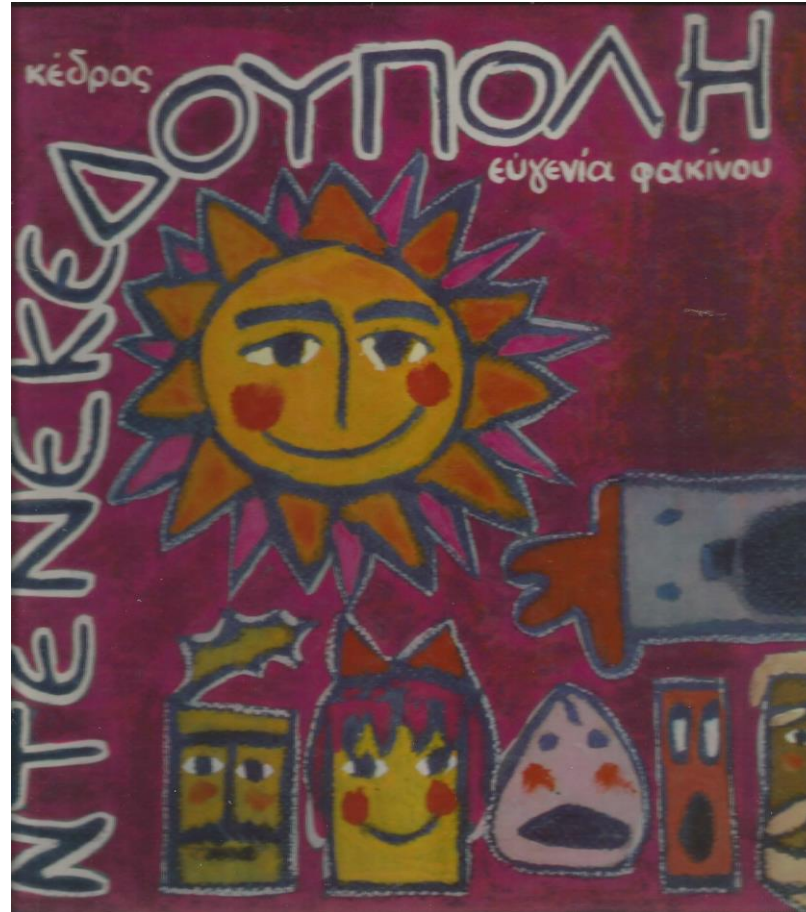

Ντενεκεδούπολη

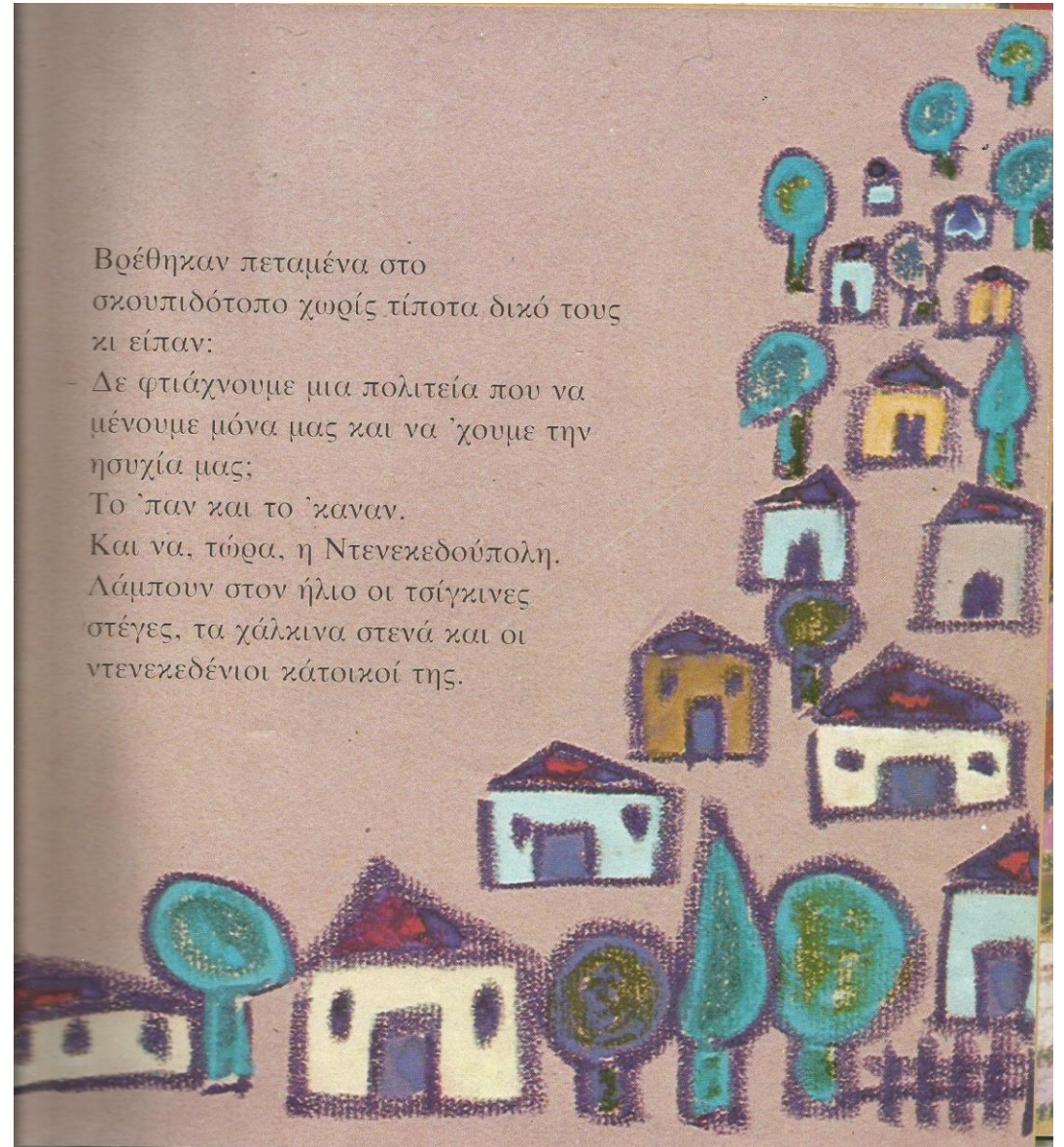
Εγώ, ο ήλιος,
που τόσα έχουν δει τα μάτια μου,
θα σας πω μια παράξενη ιστορία.

Υπάρχει μια πολιτεία αλλιώτικη
απ' τις άλλες. Δεν είναι φτιαγμένη
από τούβλα, πέτρες, τοιμέντο και γυψί.

Είναι φτιαγμένη ολόκληρη από ντενεκέδες. Τα σπίτια,
το σχολειό, τα δέντρα, τα σύννεφα, τα λουλούδια, όλα
είναι ντενεκεδένια...

Τη λένε, πώς... αλλιώς; Ντενεκεδούπολη.

Και μένουν, τι... άλλο; Ντενεκεδάκια.
Άδεια, σκουριασμένα, παλιά ντενεκεδάκια.

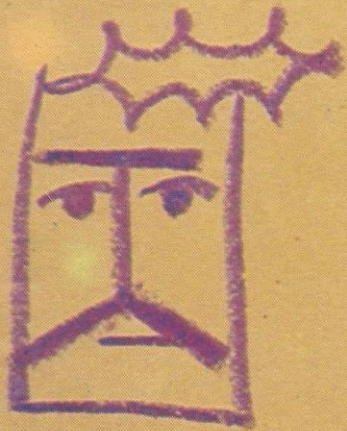
Βρέθηκαν πεταμένα στο
σκουπιδότοπο χωρίς τίποτα δικό τους
κι είπαν:

- Δε φτιάχνουμε μια πολιτεία που να
μένουμε μόνα μας και να 'χουμε την
ησυχία μας;

Το 'παν και το 'καναν.

Και νά, τώρα, η Ντενεκεδούπολη.
Λάμπουν στον ήλιο οι τσίγκινες
στέγες, τα χάλκινα στενά και οι
ντενεκεδένιοι κάτοικοί της.

Τα ντενεκεδάκια που μένουν εδώ έχουν περίεργα ονόματα: Σαρδέλας, Μηλίτσα, Βουτυρένιος, Σοφός Οκεί-μπαμ-μπαμ.

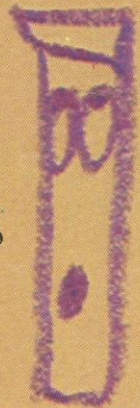
Ο Σαρδέλας είχε πριν τον πετάξουν σαρδέλες κι είναι ευτυχισμένος που επιτέλους είναι ελεύθερος.

Η Μηλίτσα δε θέλει να θυμάται την εποχή που είχε κομπόστα μήλο και στεκότανε στο ράφι του μπακάλη.

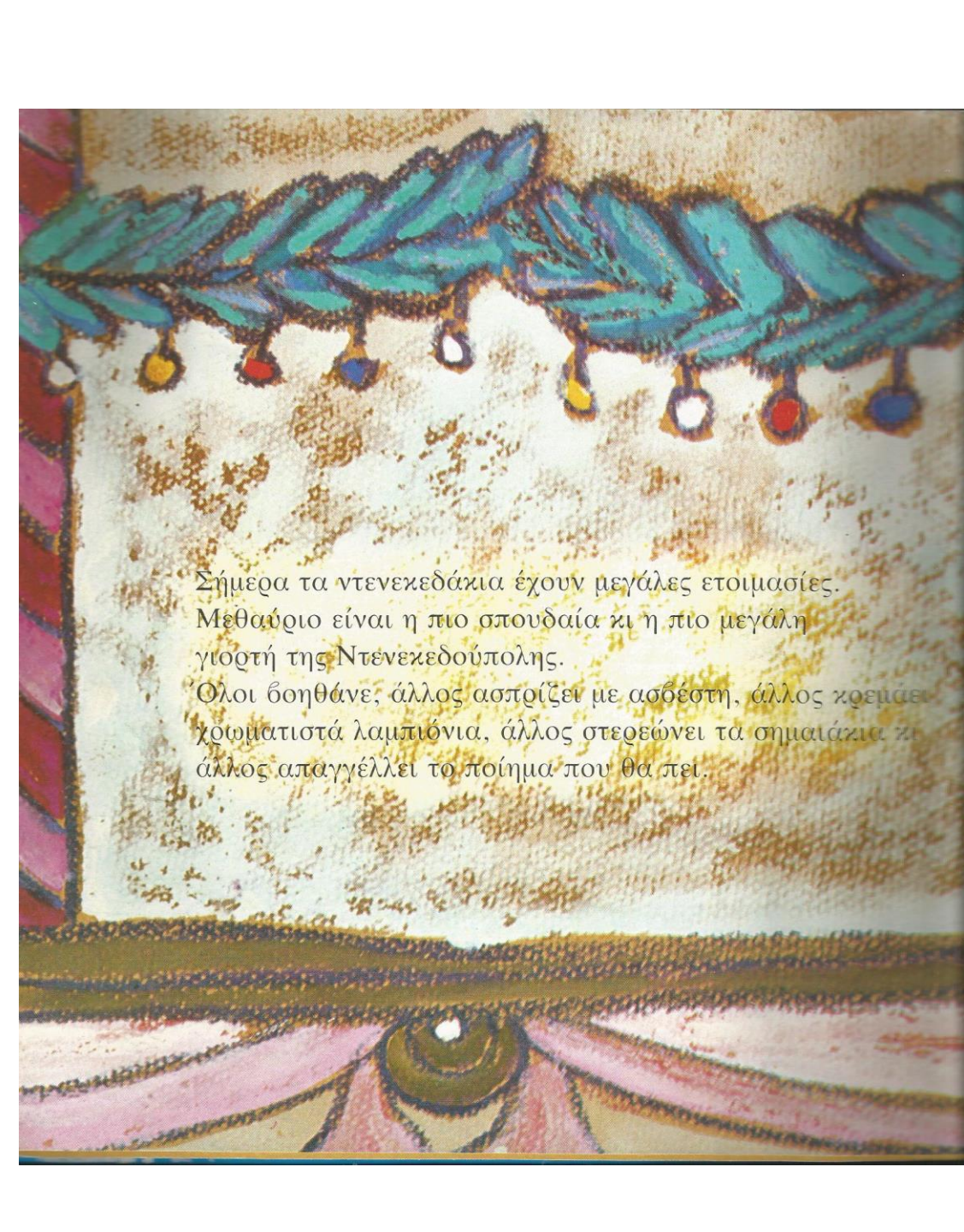
Ο Βουτυρένιος χαίρεται που τώρα δεν του παίρνουν το δούτυρο για τα γλυκά, τα μακαρόνια, το κρέας.

Ο Οκεί-μπαμ-μπαμ, που είχε κόκα-κόλα, γλίτωσε απ' το κρύο του ψυγείου.

Κι ο Σοφός, παλιό κουτί του καφέ, ένωθε πολύ μόνος μέσα στα σκοτεινά ντουλάπια. Τώρα όλοι είναι ευτυχισμένοι που ζουν στην Ντενεκεδούπολη.

Σήμερα τα ντενεκεδάκια έχουν μεγάλες ετοιμασίες.
Μεθαύριο είναι η πιο σπουδαία κι η πιο μεγάλη
γιορτή της Ντενεκεδούπολης.
Όλοι βοηθάνε, άλλος ασπρίζει με ασβέστη, άλλος κρεμάει
χρωματιστά λαμπιόνια, άλλος στερεώνει τα σηματάκια κι
άλλος απαγγέλλει το ποίημα που θα πει.

Ο Σαρδέλας κάθεται με τη Μηλίτσα κι ετοιμάζουν το λόγο που θα βγάλει η Μηλίτσα στη γιορτή. Έτσι όπως κουβεντιάζουν, δεν έχουν πάρει είδηση κάποιον που πλησιάζει. Είναι ένας μεγάλος ντενεκές του λαδιού. Ανεβαίνει πάνω στην εξέδρα που ετοιμάζουν για τη γιορτή κι αρχίζει να βγάζει λόγο.
– ΛΑΕ ΜΟΥ!...

Τι αγριοφωνάρα ήταν αυτή;
Ο Σαρδέλας κι η Μηλίτσα πήδησαν ξαφνιασμένοι.
Από πού πετάχτηκε έτσι ξαφνικά αυτός ο τεράστιος ντενεκές; Πώς βρέθηκε;
Ποτέ πριν δεν τον είχαν ξαναδεί.
Τα άλλα ντενεκεδάκια, που άκουσαν κι αυτά τη φασαρία και την αγριοφωνάρα του, πλησίασαν και κοίταζαν παραξενεμένα.

- **Κ**αταλαβαίνω, τους λέει, η μεγάλη συγκίνηση δε σας αφήνει να μιλήσετε. Ήρθα από πολύ μακριά, για να σας κυβερνήσω. Χρειάζεστε ένα κυβερνήτη.
- Μόνοι μας τα καταφέρνουμε μια χαρά, λέει ο Σαρδέλας.
- Μ' εμένα αρχηγό, θα τα καταφέρνετε δυο χαρές! Χα, χα, χα! ωραίο αστείο είπα πάλι!
- Λοιπόν, κύριε... δε μας είπες τ' όνομά σου;
- Λαδένιος. Όλοι με φωνάζουν Λαδένιο.
- Λοιπόν, κύριε Λαδένιε, δε χρειαζόμαστε αρχηγό, κυβερνήτη όπως είπες.
- Φαίνεται, ντενεκεδάκια μου, ότι δε με καταλάβατε καλά. Αποφάσισα να σας κυβερνήσω και θα το κάνω.
- Εμείς δε σε θέλουμε, λέει η Μηλίτσα.
- Δε σας ρώτησα αν με θέλετε. Είμαι πιο μεγάλος και κάνω ό,τι θέλω. Όποιος δε συμφωνεί, θα δοκιμάσει αμέσως πόσο δυνατός είμαι.

Και μια και δυο αρχίζει τις διαταγές.

- Να μην τραγουδάτε!
- Να μη χορεύετε!
- Να μη μιλάτε πάνω από δυο!
- Να μην πηγαίνετε ταξίδια!
- Να μη λέτε το γράμμα Ρ, γιατί δε μ' αρέσει!
- Η μεγαλύτερη γιορτή θα είναι η σημερινή μέρα!
- Αυτά, για την ώρα. Το ταξίδι μου άνοιξε την όρεξη. Σαρδέλα κι εσύ Μηλίτσα, φέρτε μου να φάω. Θέλω 30 μήλα, 20 πορτοκάλια, 80 πατάτες, 300 αχλάδια, 18 μπανάνες, 52 μανταρίνια, 60 κεράσια χωρίς κουκούτσια, 36 κουνουπίδια και 48 μελιτζάνες.

Και, πιστέψτε με, τα έφαγε όλα αυτά. Κι έπειτα έπεσε για ύπνο.

– Ξυπνήστε με το μεσημέρι για το κανονικό φαΐ. Και μη φύγετε από κοντά μου, για να μου διώχνετε τις μύγες.

Χωρίς δεύτερη κουβέντα ξαπλώνει κι αρχίζει ένα ροχαλητό, που τράνταξε όλη την Ντενεκεδούπολη. Τα ντενεκεδάκια μαζεύτηγαν κι άρχισαν να σκέφτονται τι να κάνουν.

– Θα μας τρώει το φαΐ μας!

– Θα μας τυραγνάει!

– Δε θα μας αφήνει ούτε να παίζουμε.

– Πώς θα γλιτώσουμε;

Ο Βουτυρένιος τότε λέει:

– Να του πούμε να τρώει λιγότερο. Είναι ευγενικός και θα συμφωνήσει.

– Ποιος είναι ευγενικός, ο Λαδένιος; Ας γελάσουμε.

– Κι όμως είναι, επιμένει ο Βουτυρένιος. Θα πάω και θα δείτε.

Και πραγματικά πηγαίνει και του λέει:

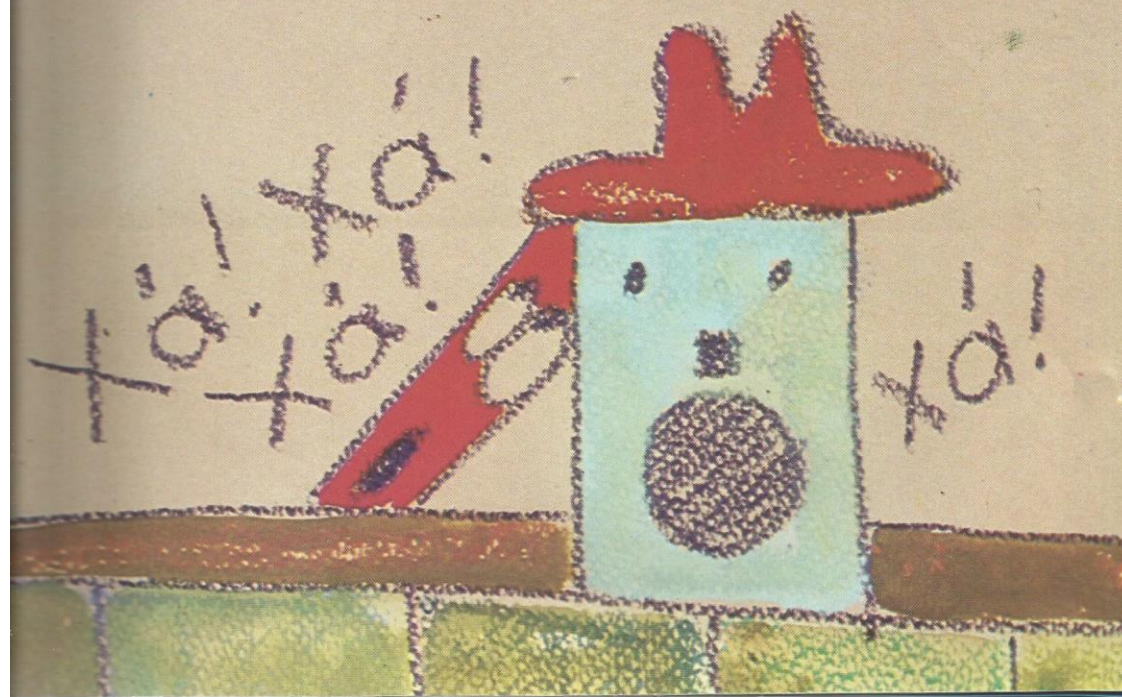
- Κύριε Λαδένιε! Μήπως μπορείτε να τρώτε λιγότερο;
- Και γιατί, παρακαλώ, να τρώω λιγότερο;
- Για να φτάνει για όλους μας το φαΐ!
- Δε με νοιάζει καθόλου αν φτάνει για όλους το φαΐ.
Και φεύγα από δω γρήγορα πριν σηκωθώ και σ' αρπάξω.
- Ε, καλά, μια κουβέντα είπαμε.
- Ακόμα εδώ είσαι;
Ο Βουτυρένιος γυρίζει με κατεβασμένα μούτρα και τους λέει τι έγινε.

Τότε πετιέται ο Οκέι-μπαμ-μπαμ.

- Ε, λοιπόν! Εγώ το βρήκα! Να τον γαργαλάμε, να τον γαργαλάμε μέχρι να δεχτεί αυτά που θέλουμε.
- Μα έχεις δει κανένα να συμφωνεί μ' αυτά που θέλεις... γελώντας;
- Ω! εγώ θα δοκιμάσω.

Πηγαίνει λοιπόν στο Λαδένιο κι αρχίζει να τον γαργαλάει, να τον γαργαλάει κι ο Λαδένιος να γελάει, να γελάει, να γελάει.

- Α, μπράβο, μπράβο, πόσο μου αρέσει το γαργαλητό. Σε διορίζω... αρχιγαργαλητή μου. Θα έρχεσαι κάθε πρωί και θα με γαργαλές πρώτα από δεξιά κι έπειτα απ' τ' αριστερά. Σύμφωνοι;
- Οκέι!

Κι ο Οκεί-μπαμ-μπαμ γυρίζει στα ντενεκεδάκια, κατευχαριστημένος που διορίστηκε... «αρχιγαργαλητής».

– Καλά, έγινες «αρχιγαργαλητής», αλλά με την υπόθεσή μας, τι έκανες;

– Ω!... το ξέχασα!...

– Λοιπόν εγώ το βρήκα πάλι, λέει ο Βουτυρένιος. Να του κλείσουμε το στόμα με μαγνήτη. Δε θα μπορεί να τ' ανοίγει και να τρώει.

– Αχ, Βουτυρένιε! Κουτός ήσουν και κουτός θα μείνεις.

– Ο μαγνήτης θα πιάσει κι εμάς, αφού είμαστε κι εμείς ντενεκεδάκια.

– Όχι! εγώ θα πάω, θα πάω, θα πάω!

– Ε, πήγαινε, πεισματάρη! Μόνο κατά δω μην έρθεις με το μαγνήτη και κολλήσουμε όλοι.

Ο Βουτυρένιος, λοιπόν, αυτό ακριβώς έκανε. Πήγε κι έφερε το μαγνήτη και κόλλησαν όλοι. Ένα ολόκληρο πρωινό πάσχισαν να ξεκολλήσουν. Και ξεκόλλησαν τη στιγμή που ο Λαδένιος φώναζε...

– Σαρδέλα, Μηλίτσα, πού είστε; Πεινάω, φέρτε μου πάλι φαΐ.

– Πάλι;

– Ναι, πάλι! Ο αέρας της Ντενεκεδούπολης μου άνοιξε την όρεξη.

Ο Σαρδέλας κι η Μηλίτσα τι να κάνουν; Πάνε να φέρουν το φαΐ.

Ο Λαδένιος μουρμουρίζει ευχαριστημένα. Έρχεται πάλι το φαΐ. Τα ντενεκεδάκια απελπισμένα βλέπουν το Λαδένιο να κατεβάζει τεράστιες ποσότητες φαγητού. Με τόσο φαΐ, θα χόρταινε ολόκληρη η Ντενεκεδούπολη για μια βδομάδα.

Και περάσανε μέρες
πολλές. Ο Λαδένιος έτρωγε,
κοιμόταν, ξύπναγε, διάταζε.

– Να διώξετε μακριά όλα τα
μικρά ντενεκεδάκια, κάνουν
φασαρία και μ' ενοχλούν.

– Να φυσάτε δυνατά, να φεύγουν
τα σύννεφα, θέλω να βλέπω τον
ήλιο.

– Από δω και μπρος, όλα τα κορίτσια θα φοράτε καφέ
φιόγκους. Τα αγόρια καφέ παντελόνια.

Τα ντενεκεδάκια ψιθυρίζουν στενοχωρημένα.

– Κάτι πρέπει να κάνουμε.

– Σίγουρα, κάτι πρέπει να κάνουμε.

Ένα βράδυ μαζεύτηκαν όλοι στο σπίτι του Σαρδέλα.
Ο Σοφός είχε κάτι να τους πει.

– Έχω ένα σχέδιο. Ένα μυστικό σχέδιο. Χρειάζονται
όμως δυο παλικάρια.

– Ποιοι θέλουν νά 'ρθουν;

Όπως καταλαβαίνετε βέβαια, ο Σαρδέλας κι η
Μηλίτσα, πρόθυμοι πάντα, φεύγουν με το Σοφό.

Σε λίγο εμφανίζονται κρατώντας από ένα εργαλείο.
Απ' αυτά που ανοίγουν τις κονσέρβες.

– Τι είναι αυτά, ρωτάνε οι άλλοι.

– Μ' αυτά τα εργαλεία, που τα 'χουμε όλοι δοκιμάσει,
θα επιτεθούν ο Σαρδέλας κι η Μηλίτσα στο Λαδένιο.

– Εγώ λέω να τον τρομάξουμε μόνο. Και να τον διώξουμε!

– Εγώ λέω να τον κάνουμε πίτα!

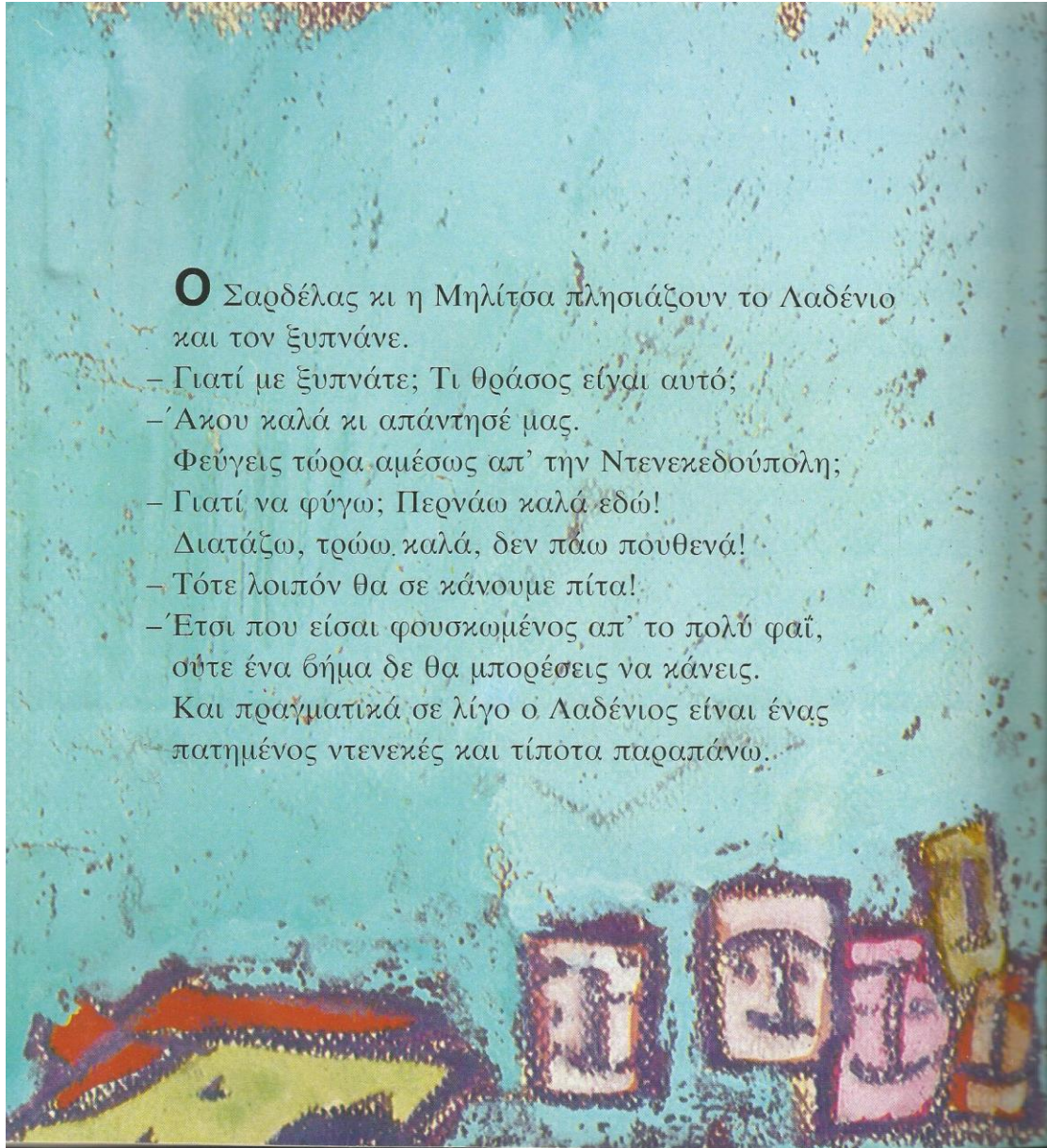
– Όχι, να τον διώξουμε!

– Όχι, πίτα, πίτα, πίτα!

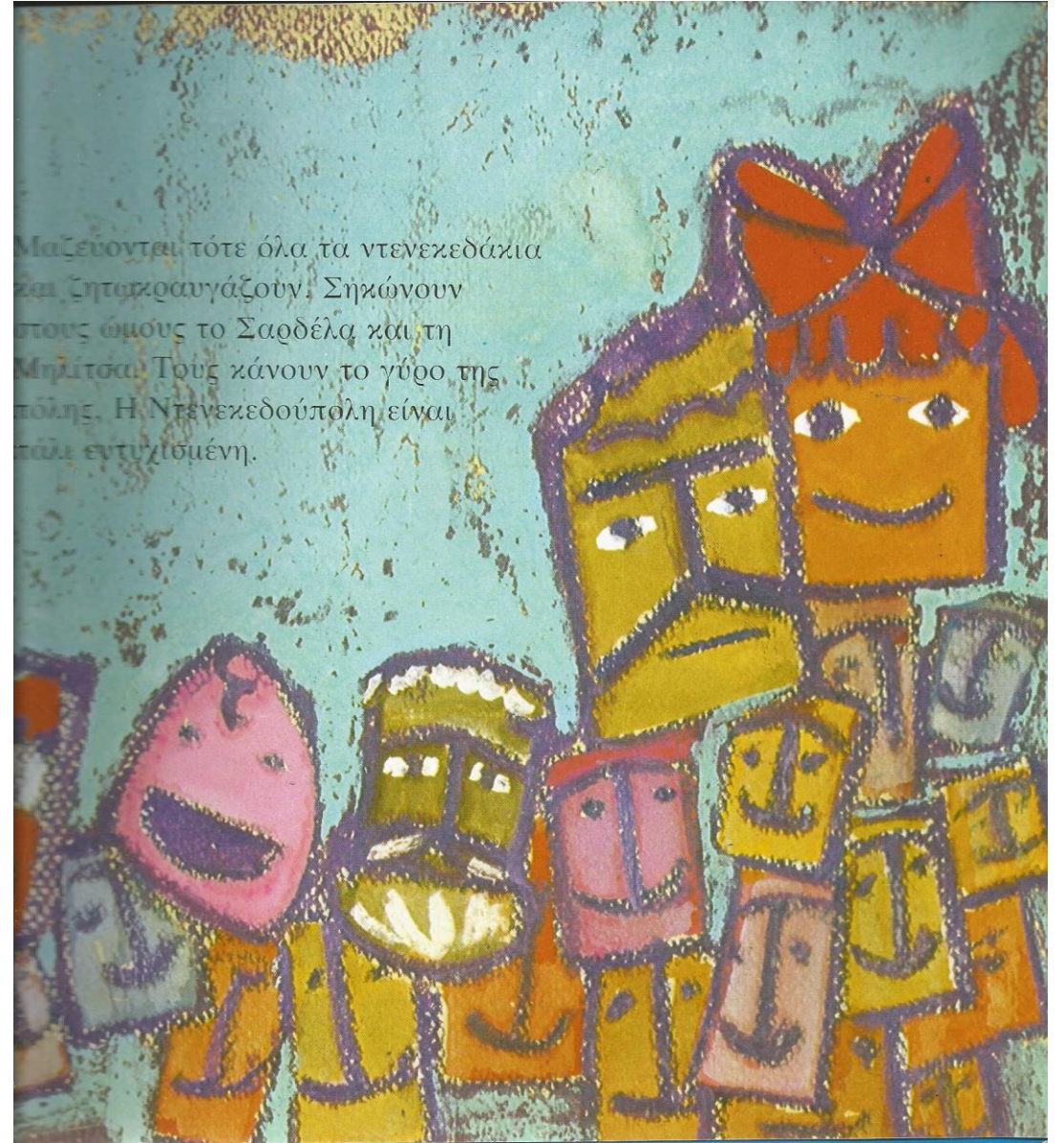
Εσείς, παιδιά, τι προτιμάτε;
Σκεφτείτε καλά πριν απαντήσετε.

Ο Σαρδέλας κι η Μηλίτσα πλησιάζουν το Λαδένιο και τον Ξυπνάνε.

- Γιατί με Ξυπνάτε; Τι θρόσος είναι αυτό;
- Άκου καλά κι απάντησέ μας.
Φεύγεις τώρα αμέσως απ' την Ντενεκεδούπολη;
- Γιατί να φύγω; Περνάω καλά εδώ!
Διατάζω, τρώω καλά, δεν πάω πουθενά!
- Τότε λοιπόν θα σε κάνουμε πίτα!
- Έτσι που είσαι φουσκωμένος απ' το πολύ φαί,
σύτε ένα δήμα δε θα μπορέσεις να κάνεις.
Και πραγματικά σε λίγο ο Λαδένιος είναι ένας
πατημένος ντενεκές και τίποτα παραπάνω.

Μαζεύονται τότε όλα τα ντενεκεδάκια και ζητακραυγάζουν. Σηκώνουν στους ώμους το Σαρδέλα και τη Μηλίτσα. Τους κάνουν το γύρο της πόλης. Η Ντενεκεδούπολη είναι πάλι ευτυχισμένη.

Η Ντενεκεδούπολη είναι το πρώτο έργο που παρουσιάστηκε από το αντικειμενοθέατρο της Ευγενίας Φακίνου. Παίχτηκε το 1975-76 στην Αθήνα σε καθημερινές παραστάσεις και έκανε τον αριθμό-ρεκόρ (για παιδικό θέαμα) των 200 παραστάσεων. Τη μουσική του έργου είχε γράψει ο Γιάννης Μαρκόπουλος κι έπαιζαν οι ηθοποιοί Αντώνης Αντωνίου, Ρένα Καζάκου και η Ευγενία Φακίνου. Παρουσιάστηκε επίσης από το Θεσσαλικό Θέατρο στη Λάρισα και στα χωριά του Τυρνάβου το καλοκαίρι του 1976.

Στα πέντε χρόνια που πέρασαν από τότε που πρωτοπαίχτηκε η Ντενεκεδούπολη, πολλοί επαρχιακοί, φοιτητικοί και πολιτιστικοί σύλλογοι παρουσίασαν το έργο σε πόλεις, συνοικίες και χωριά. Δάσκαλοι, νηπιαγωγοί, μανούλες, ιδιωτικοί υπάλληλοι, εργάτες έφτιαξαν κι έπαιξαν κουκλοθέατρο (είδος πιο δύσκολο κι απ' το θέατρο, μια που εκτός από παίξιμο, χρειάζεται και κατασκευές και συντονισμό στην κίνηση και στο λόγο). Έτσι, σ' αυτή την εποχή, που τα πανεπιστημιακά διπλώματα, η τελειότητα κι η εξειδίκευση καταδυναστεύουν τον κόσμο, η Ντενεκεδούπολη έδωσε το κουράγιο σε μη επαγγελματίες κι ανθρώπους χωρίς καμιά ιδιαίτερη καλλιτεχνική παιδεία, ν' ασχοληθούν με το κουκλοθέατρο. Έφερε σ' επαφή τα παιδιά με τα πανάρχαια απλά παιχνίδια, τα χωρίς κουμπιά και ηλεκτρονικούς υπολογιστές. Κι αυτό είναι πάρα πολύ θετικό για την εποχή που ζούμε.

Απαγορεύεται η δημιουργία παραστάσεων χωρίς την άδεια της συγγραφέα.

Για κάθε πληροφορία: Ευγενία Φακίνου,
Αγίας Βαρβάρας 89, Χαλάνδρι. Τηλ. 6718428

